

EFS-III.433.18.2020-3

Kielce, dnia 01.12.2021 r.

POSTANOWIENIE
Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
Nr 150/21
z dnia 1 grudnia 2021 roku

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego w składzie:

- Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
Renata Janik – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Bogusławski – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

na podstawie

- art. 134 w związku z art. 59 § 2 w zw. z art. 144, art. 141 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.)
- art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 4 i 5 w zw. z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305 z późn. zm.)
- art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 818 z późn. zm.)
- art. 41 ust. 1 i 2 pkt 4, art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1668 z późn. zm.)

w sprawie zażalenia (...) (NIP: (...), REGON: (...)) z siedzibą w (...) (...) z dnia (...) 2021 roku na Postanowienie Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 142/21 z dnia 13 października 2021 roku w sprawie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 102/21 z dnia 7 lipca 2021 roku

postanawia

stwierdzić niedopuszczalność zażalenia (...) na Postanowienie Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 142/21 z dnia 13 października 2021 roku w sprawie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego nr 102/21 z dnia 7 lipca 2021 roku.

Uzasadnienie

W dniu 13 października 2021 roku Postanowieniem nr 142/21 (dalej: Postanowienie) Zarząd Województwa Świętokrzyskiego odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego pełniącego funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 (dalej: IZ/Instytucja Zarządzająca/Organ) nr 102/21 z dnia 7 lipca 2021 roku. Postanowienie zostało wydane po rozpatrzeniu złożonego w dniu (...) 2021 roku przez (...) (dalej: Stowarzyszenie/Strona) wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej Decyzji nr 102/21. Podstawę prawną Postanowienia stanowił art. 58 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (dalej: k.p.a.), zgodnie z którym *„w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy”*. W uzasadnieniu Postanowienia Organ wskazał, że wnioskodawca nie uprawdopodobnił, że uchybienie terminu nastąpiło bez jego winy, a tym samym nie zostały spełnione wszystkie przesłanki łącznie warunkujące przywrócenie terminu w trybie art. 58 k.p.a.

Strona – pouczone, że od Postanowienia w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia przysługuje jej zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego – w dniu (...) 2021 roku wniosła zażalenie na ww. Postanowienie. Stosownie do art. 59 § 1 k.p.a. od postanowienia o odmowie przywrócenia terminu służy zażalenie. Jednakże, zgodnie z § 2 powyższego przepisu na postanowienie, którego przedmiotem jest odmowa przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, zażalenie nie przysługuje, na co wskazuje użyte w nim sformułowanie „postanawia ostatecznie”. Zgodnie z wykładnią art. 59 § 2 k.p.a. postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania jest ostateczne i jako kończące postępowanie podlega zaskarżeniu do wojewódzkiego sądu

administracyjnego stosownie do treści art. 3 § 2 pkt 2 ustawy z dnia z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 24 stycznia 2006 roku, sygn. akt II OSK 50/05; z dnia 19 stycznia 2015 roku, sygn. akt I OSK 1110/13; z dnia 28 stycznia 2020, sygn. akt I SA 1543/00). Tym samym, od Postanowienia nr 142/21 z dnia 13 października 2021 roku zażalenie nie przysługiwało. Zostało ono bowiem wydane w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, do którego zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (dalej: u.f.p.) stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

Mając zatem na uwadze, że niedopuszczalność zażalenia wynika z przyczyny o charakterze przedmiotowym tj. przypadku wyłączenia przez przepis art. 59 § 2 k.p.a. w związku z art. 61 ust. 5 u.f.p. możliwości zaskarżenia postanowienia o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w administracyjnym toku instancji, zgodnie z art. 134 k.p.a. organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia niedopuszczalność zażalenia. Powołany przepis art. 134 k.p.a. ma zastosowanie do zażaleń, czyli środków zaskarżenia wnoszonych do organów administracji od wydanych postanowień, z uwagi na odesłanie zawarte w art. 144 k.p.a. Stosownie bowiem do art. 144 k.p.a. w sprawach nieuregulowanych w rozdziale 11 k.p.a., do zażaleń należy stosować odpowiednio przepisy dotyczące odwołań.

Ponadto w zakresie zaskarżalności postanowień przepis art. 141 § 1 k.p.a. jednoznacznie stanowi, że na wydane w toku postępowania postanowienia służy stronie zażalenie, gdy kodeks tak stanowi. Z zasady dwuinstancyjności postępowania wynika zaś, że zażalenie służy na postanowienie nieostateczne. Zażalenie nie służy więc na postanowienia, które zostały określone w przepisach jako ostateczne. Wykładnia przepisu art. 59 § 2 k.p.a. wyraźnie wskazuje na ostateczny charakter postanowienia, od którego nie przysługuje środek zaskarżenia w postaci zażalenia.

Podkreślenia wymaga fakt, że w przypadku wystąpienia przesłanek wyłączających dopuszczalność odwołania (zażalenia) organ odwoławczy nie przystępuje już do ustalenia czy środek zaskarżenia wniesiono w ustawowym terminie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2011 roku, sygn. akt II OSK 938/10). Ponadto, *„rozpatrując kwestię dopuszczalności odwołania, organ odwoławczy nie jest uprawniony do merytorycznej oceny sprawy, w której wniesiono to odwołanie”* (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 1998 roku, sygn. akt I SA 1927/97). W związku z powyższym ustalenie wystąpienia okoliczności niedopuszczalności odwołania (zażalenia)

nakłada na organ odwoławczy obowiązek stwierdzenia w formie postanowienia jego niedopuszczalności, nie zezwalając na przystąpienie do merytorycznej oceny sprawy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2018 roku, sygn. akt II GSK 3318/16).

W zakresie pouczenia Strony o środku zaskarżenia, które w świetle art. 59 § 2 k.p.a. nie przysługuje, Organ podkreśla, że możliwość zaskarżenia postanowienia nie wynika z jego treści, lecz z przepisów prawa, o czym wprost stanowi art. 141 § 1 k.p.a. Stosownie do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 lutego 2013 roku (sygn. akt I OSK 1304/12) *„błędna informacja co do prawa, trybu czy terminu złożenia przysługujących środków prawnych nie może powodować wprowadzie dla Strony negatywnych dla niej konsekwencji, ale też nie może dawać Stronie żadnych specjalnych uprawnień naruszających ustalone prawem zasady postępowania”*. Tym samym, nie może ona kreować nowych praw dla strony postępowania, nieprzewidzianych w obowiązujących przepisach. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 roku (sygn. akt II OSK 193/11) nie można bowiem wywodzić prawa do wniesienia środka zaskarżenia z błędnego stanowiska organu, który niewłaściwie pouczył stronę, co do przysługującego jej środka odwoławczego. Błędne pouczenie strony przez organ nie może zmienić obowiązującego porządku prawnego. Prawa procesowe stron postępowania wynikają bowiem z przepisów prawa i nie mogą być modyfikowane przez wadliwe pouczenia organów. Odmienne zapatrywanie nadawałoby w istocie organom administracyjnym funkcję prawotwórczą i możliwość funkcjonowania niejako obok obowiązującego systemu prawnego, a co z kolei byłoby nie do pogodzenia z zasadą praworządności (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 23 lutego 2016 roku, sygn. akt I OSK 1225/14; z dnia 6 lutego 2019 roku, sygn. akt II OSK 895/17; z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt II FSK 2438/14; z dnia 26 maja 2020 r. II OSK 2966/19; postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt I OSK 88/20). W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie błędne pouczenie nie stwarzało prawa do złożenia przez Stronę zażalenia.

Stosownie do treści art. 134 k.p.a. o niedopuszczalności odwołania (zażalenia) w drodze postanowienia stwierdza organ odwoławczy. Właściwość Zarządu Województwa Świętokrzyskiego do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy znajduje oparcie w przepisach działu IV u.f.p., które regulują w sposób kompletny tryb postępowania w sprawie zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich, które należy interpretować szeroko jako wszystkie postępowania dotyczące zwrotu tych środków (Postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 19 maja

2016 roku, sygn. akt II GW 12/16; z dnia 26 października 2018 roku, sygn. akt I GW 9/18; z dnia 16 czerwca 2021 roku, sygn. akt I GW 1/21). Stosownie do art. 207 ust. 12a pkt 1 u.f.p. w związku z art. 61 ust. 4 i 5 u.f.p. od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez instytucję zarządzającą nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do organu, który ją wydał, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, zaś do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. Z treści art. 67 ust. 1 u.f.p. wyraźnie wynika, że do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, Kodeks postępowania administracyjnego i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa stosuje się jedynie w zakresie nieuregulowanym przepisami u.f.p. Tym samym, skoro u.f.p. reguluje we własnym zakresie właściwość funkcjonalną organów (I i II stopnia), brak jest podstaw do odwoływania się w tym względzie do przepisów k.p.a., w szczególności do art. 17 pkt 1 k.p.a. Przepisy u.f.p., wskazując tryb odwoławczy od decyzji instytucji zarządzającej, ustanawiają zatem odrębną procedurę od tej określonej w k.p.a. Na gruncie u.f.p., nie ma bowiem organu wyższego stopnia nad instytucją zarządzającą (Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 maja 2016 roku; sygn. akt II GW 12/16). W związku z powyższym, instytucja zarządzająca jest właściwą do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy. Z przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowych w perspektywie finansowej 2014-2020 wynika natomiast, że w przypadku regionalnego programu operacyjnego instytucją zarządzającą jest zarząd województwa.

W świetle powyższego, Zarząd Województwa Świętokrzyskiego jako Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 postanawia jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Stronie służy prawo wniesienia **skargi** na niniejsze postanowienie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO**

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Postanowienie otrzymują:

- 1) (...) (1 egzemplarz)
- 2) a/a (2 egzemplarze)